

Maria Karlsson

född 1962, död 1976, från Sävar Västerbottens län. Maria var ännu inte 14 år, när hon fick veta att hon hade cancer i ena benet. Morgonen innan benet skulle amputeras, sade hon till sina föräldrar: "Pappa och mamma, vi sjunger 'Någonstans bland alla skuggorna står Jesus!'"

Sjukdomstiden blev svår. Var tredje vecka fick Maria cellgift, som hade svåra kräkningar som biverkan. Hon förlorade allt sitt hår.

Våren 1976 fick hon komma hem, och på sommaren gick hon på konfirmandkurs. Hon skrev denna sommar dikter om hur hon upplevde Gud i naturen. I sin dagbok skrev hon: "Tack för min sista sommar, och tack alla ni mina kära!"

Hon började skolan med höstterminens ingång, men snart visade det sig att cancer hade spridit sig till bäckenbenet, nedre delen av ryggraden och käkbenet. Hon blev åter inlagd på sjukhuset, från mitten av september förlamad från midjan och neråt. Värken blev svår. Hon bar sitt lidande med tålamod och tackade Gud för att han gav henne kraft att bära det. Hon bad också mycket för sina skol- och konfirmandkamrater, bad om en väckelse i sin hemby, bad för barnen som hon haft hand om i barntimmarna och för deras föräldrar, att de måtte lämna sig åt Gud. Och hon skrev brev så mycket hon orkade, brev till kamrater, brev som vittnade om Gud.

En dag frågade hon sina föräldrar: "Kommer jag att dö?" De fick Guds hjälp att ge henne ett jakande svar och därvid visa på Jesu ord i Joh 11:25-26: "Jag är uppståndelsen och livet" etc. Det blev en himlastund.

Sedan fick hon komma till sitt föräldrahem för att dö där. Varje kväll bad hon: "Låt mig få leva ett litet, litet tag till, fast jag skulle ha det mycket bättre hemma hos Dig. Jag vill så gärna vittna för mina brevvänner om dig, Gud."

Sista torsdagen hon levde skrev hon tre sådana brev. På fredagen var hon helt förlamad och kunde inte skriva. Då bad hon inte längre om att få leva. På lördagen slutade hon sin bön med orden: "Herre, vi lämnar allt i dina händer. Ske din vilja!" Det blev hennes sista ord. På söndagen kunde hon inte tala, men hon log. Hon tycktes se någonting i fjärran, och hon somnade in lugnt och fridfullt.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - BARN OCH TONÅRINGAR)